

Můžeme dosvědčit?

Světlana Greplová

(bohoslužby v Javorníku v pondělí 1. 4. 2024 – Velikonoce)

Čtení: Mk 16,1-15

Text: Sk 2,32

Tohoto Ježíše Bůh vzkřísil a my všichni to můžeme dosvědčit. (Sk 2,32 EP)

Tohoto Ježíše Bůh vzkřísil a my všichni jsme toho svědky. (Sk 2,32 CSP)

Bratři a sestry, milí přátelé,

celá křesťanská církev o Velikonocích slaví triumfální Kristovo vítězství nad smrtí a hrobem. Schází se k těm nejradostnějším, nejúžasnějším bohoslužbám. Jenže možná ne každý z nás je v takovém rozpoložení, aby se mohl oddávat radosti z tohoto Kristova triumfu. Možná je tu někdo, kdo stejně jako já prožívá momentálně nějaké pochybnosti. Nebo zármutek. Ztrátu. Přišli jsme oslavovat Kristovo vítězství. Přišli jsme oslavovat Kristovo vzkříšení. Ale někomu možná do oslavování moc není. Má pocit, že všude je příliš mnoho temnoty. Někdy máme pocit, že temnoty kolem nás, ale i temnoty v našem nitru, je až příliš mnoho. Že nás dusí. Že nás zalkne. Že skrze ni nevidíme na krok. Ale ono to toho velikonočního rána nebylo jinak. Aspoň podle Marka. Možná nás překvapí, jak málo je v tom jeho příběhu o Ježíšově zmrtvýchvstání nějakého nadšení, radosti, triumfalismu.

Sotva uplyne sobota, den odpočinku, což se stane východem první hvězdy, ženy utíkají nakoupit vonné masti. Mezitím se setmí a ony musí znovu čekat. Temnota a čekání. Dvě věci, které asi většina z nás nemusí. Ani jedna z nich není příjemná. Temnota nás děsí. Temnota je depresivní. Temnota vyjadřuje beznaděj, bloudění, zmatek. A čekání? Čekání v nás vzbuzuje rozpaky, obavy, že o něco přicházíme. Neradi čekáme. Raději pojedeme zdlouhavou objížďkou než, abychom pár desítek minut čekali v koloně na dálnici. Neradi čekáme. Chceme věci hned. Chceme je mít ve svých rukách. My bychom vzali silnou baterku a vyrazili. Jenže každá věc pod nebem

má svůj čas. A Bůh ví, kdy je ten správný čas, aby začalo svítat. Kdy je ten správný čas, aby přišel nový den. Kdo spoléhá na Boha, ten nezůstane dlouho v temnotě.

I v tom našem příběhu nakonec vychází slunce. A s východem slunce jdou ženy k hrobu. Neříká se tu proč. Ale vzhledem k těm vonným mastem je to asi zřejmé. Takže ženy jdou za svítání k hrobu a neřeší dopředu, co řešit měli. Až cestou jim dochází, že u hrobu je kámen. Obrovský, těžký kámen. Přivalit kámen ke vchodu možná nebylo tak těžké. Kámen se ve žlábků pohyboval z kopce. Ale opačným směrem? To už tak snadné nebude. Až cestou si tedy dělají starosti: Kdo nám kámen od vchodu do hrobu odvalí?

Z toho můžeme usuzovat, že nebyli tak úplně v nejlepší kondici. Že jim zoufalství a zármutek zatemňovaly zdravý úsudek. Jinak by si přece domluvily, že jim někdo ten kámen odvalí. To se přece dalo zařídit. Co ale je úplně nesmyslná představa, je balzamování těla, které leželo v hrobě už třetí den. V tamějších zeměpisných šířkách, v klimatu Orientu, dochází brzy k rozkladu. Na to ale ženy nemyslí. Protože zoufalství a zármutek jim zatemňují zdravý úsudek.

K žádnému mazání vonnými mastmi ale nedojde. Kámen je odvalený. To, co se zdálo být neřešitelný problémem, je pryč. To se stává. A i my v tom smíme vidět Boží zásah. Co jsme pokládali za neřešitelný problém, je najednou pryč. Pryč je ovšem i Ježíšovo tělo. Ženy vstoupí do hrobu. Ale místo mrtvého Ježíšova těla uvidí živého mládence v bílém rouchu. Ženy se zděsí. Zděšení je přece přirozená reakce na takovou skutečnost! Prázdný hrob vyvolává zděšení.

Ale je tu ještě ten posel v bílém rouchu. A jeho poselství. Neděste se! Vy se nemusíte děsit! Není důvod se děsit. Protože Bůh je na vaší straně. Nemusíte se děsit ani tváří v tvář smrti a hrobu. Protože ten ukřižovaný Ježíš, kterého hledáte, tu není. Protože ten Ježíš s bezvýznamným původem a prokletým koncem, ten Ježíš tu není. Protože byl vzkříšen. Protože *tohoto Ježíše Bůh vzkřísil. A já to*

dosvědčuji. A vy, vy to dosvědčte jeho učedníkům a Petrovi. Řekněte jim: Jde před vámi do Galileje, tam se s vámi chce setkat. Tak jim to přece slíbil ještě před svým zatčením. *Ale po svém vzkříšení vás předejdu do Galileje. (Mk 14,28)* Tak jim to zaslíbil. A on své slovo, své zaslíbení, plní. Na jeho učednících pak je následovat ho. Na nás je následovat ho.

Prázdný hrob tedy vyvolává zděšení. Ale co vyvolá svědectví posla a svěřený úkol? Ženy vyšly a utíkaly od hrobu. Utíkaly z místa, kde Ježíš není. Utíkaly, protože na ně padla hrůza, chvění a zmatek, bezradnost. Zkrátka klepaly se a byli bez sebe. Bály se a nikomu nic neřekly. *Tohoto Ježíše Bůh vzkřísil, ale můžeme to my dosvědčit?* Marek říká, že ty ženy to neudělaly. Že to nedosvědčily. A právě tímto veršem, tímto tvrzením, původně Markovo evangelium končilo. Ale co tím tedy chtěl evangelista vlastně říct?

Třeba to, že prázdný hrob k víře nestačí. Ani svědectví druhých, byť by to byl sám anděl z nebe, k víře nestačí. Ale také, že selhání jednotlivce Boží dílo neohrozí. Ženy nikomu nic neřekly, ale učedníci se přece se svým Pánem setkali. Dokonce prý ani apoštol Pavel neví nic o prázdném hrobu, protože to ty ženy neřekly. Nikde o něm nepíše. Ale ví o vzkříšeném Kristu. A to je důležité. To je to hlavní. Protože Markovo evangelium je pozváním k setkání se vzkříšeným Kristem. Je pozváním k setkání se vzkříšeným Kristem v jeho církvi. Je pozváním od prázdného hrobu do společenství církve. A církev tu je, přestože ženy nikomu nic neřekly.

Je to pozvání společenství církve. Pozvání velmi jednoduché, strážlivé. Žádné zemětřesení, žádné fanfáry, žádné barvitě líčení toho nebeského posla, žádné nadpřirozené úkazy. Nejspíš právě proto, aby vynikl ten jeden. Totiž že *tohoto Ježíše Bůh vzkřísil a my všichni to můžeme dosvědčit.* Aby vyniklo to pozvání ke Kristu a do společenství jeho církve. A až právě ta církev později měla potřebu ten otevřený konec doplnit.

Markovo evangelium dosvědčuje, jak těžké je uvěřit svědectví někoho druhého, svědectví posla. Byť by tím svědkem byl i samotný anděl z nebe. Je pozváním k potřebě setkat se sám s Kristem. A církev k tomu později přidá: stejně tak učedníci nevěřili svědectví Marie z Magdaly, s kterou se Ježíš setkal. Dosvědčila jim to, ale oni jí stejně nevěřili. A nevěřili ani těm dvěma, s kterými se setkal na cestách. Dosvědčili jim to, ale oni jim stejně nevěřili. Nevěřili nikomu až do chvíle, kdy se s nimi setkal Ježíš sám. My známe příběh o nevěřícím Tomášovi. Ale oni všichni ti učedníci byli stejně nevěřící, dokud se Ježíš nesetkal s každým z nich. Všichni uvěřili, až se jim Ježíš sám zjevil. Až se jim sám dal poznat. Až jim ukázal své rány. Až je sám oslovil.

Pak teprve mohl Petr, ale i ostatní říct: *Tohoto Ježíše Bůh vzkřísil a my všichni to můžeme dosvědčit. My všichni jsme toho svědky.* Nestačí prázdný hrob. Nestačí svědectví druhých. Nestačí ani toto moje chatrné svědectví. Každý se potřebuje sám setkat s Ježíšem. Každý se sám potřebuje nechat oslovit Ježíšem. Každý sám potřebuje přijít k němu a říct: Pane jsem tady. Dej se mi, prosím, poznat. Teprve potom můžeme i my s Petrem vyznat: *Tohoto Ježíše Bůh vzkřísil a my všichni to můžeme dosvědčit. My všichni jsme toho svědky.*

Modlitba po kázání (zpověď):

Pane Ježíši Kriste, vyznáváme, že tak často nepočítáme s tebou, živým Pánem a svým životem nedosvědčujeme tvoje vzkříšení. Ale věříme, že i nám pro tvé zásluhy platí to andělské: neděste se. A tak prosíme, dej se nám poznat. Ať smíme spoléhat na tvoji přítomnost. A ať můžeme všem kolem dosvědčovat, že ty jsi vítěz. Že ty jsi vzkříšený. Že jsi náš Pán.